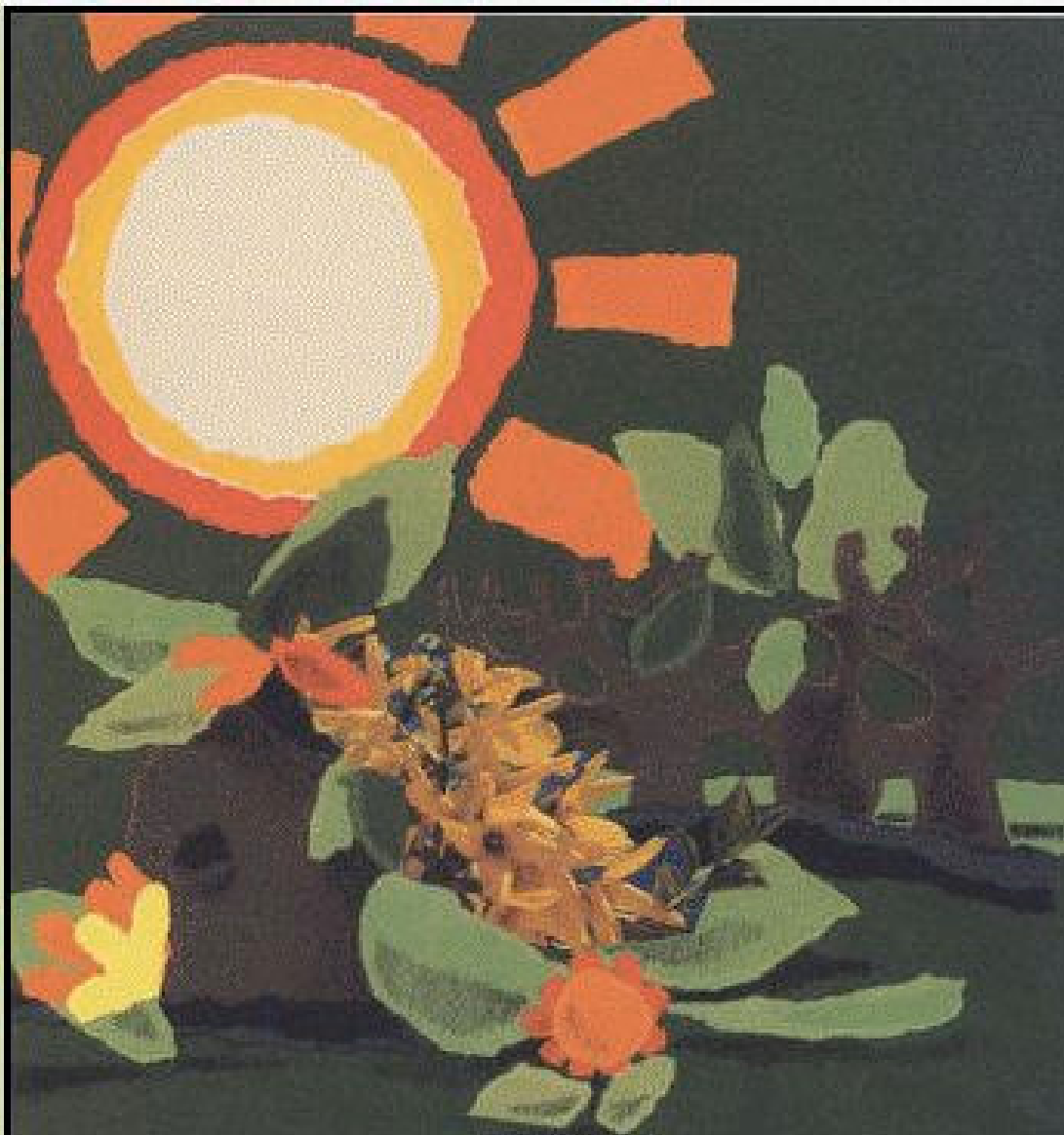

נתראה באביב

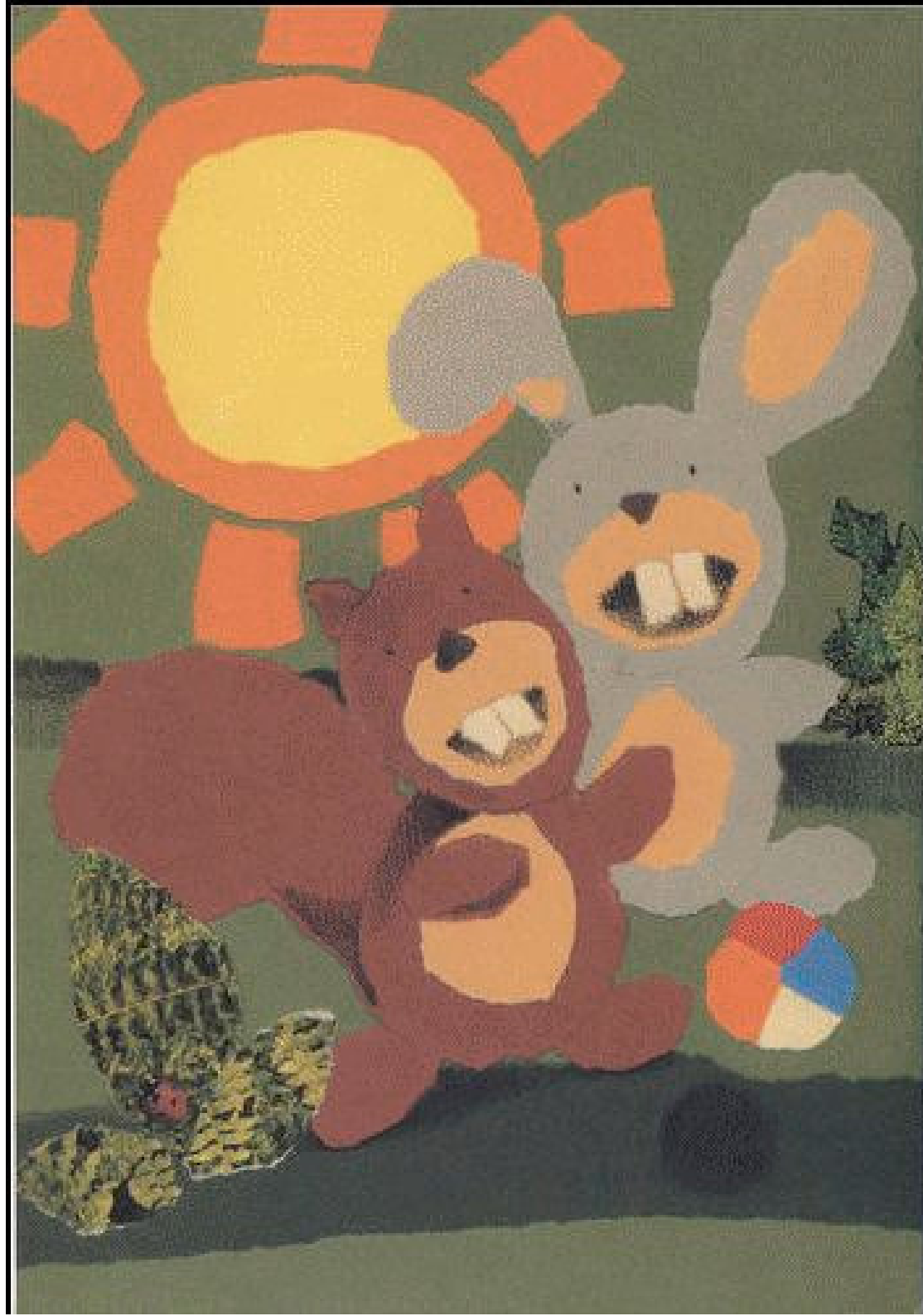
כתב ג'אפאר אברהימי

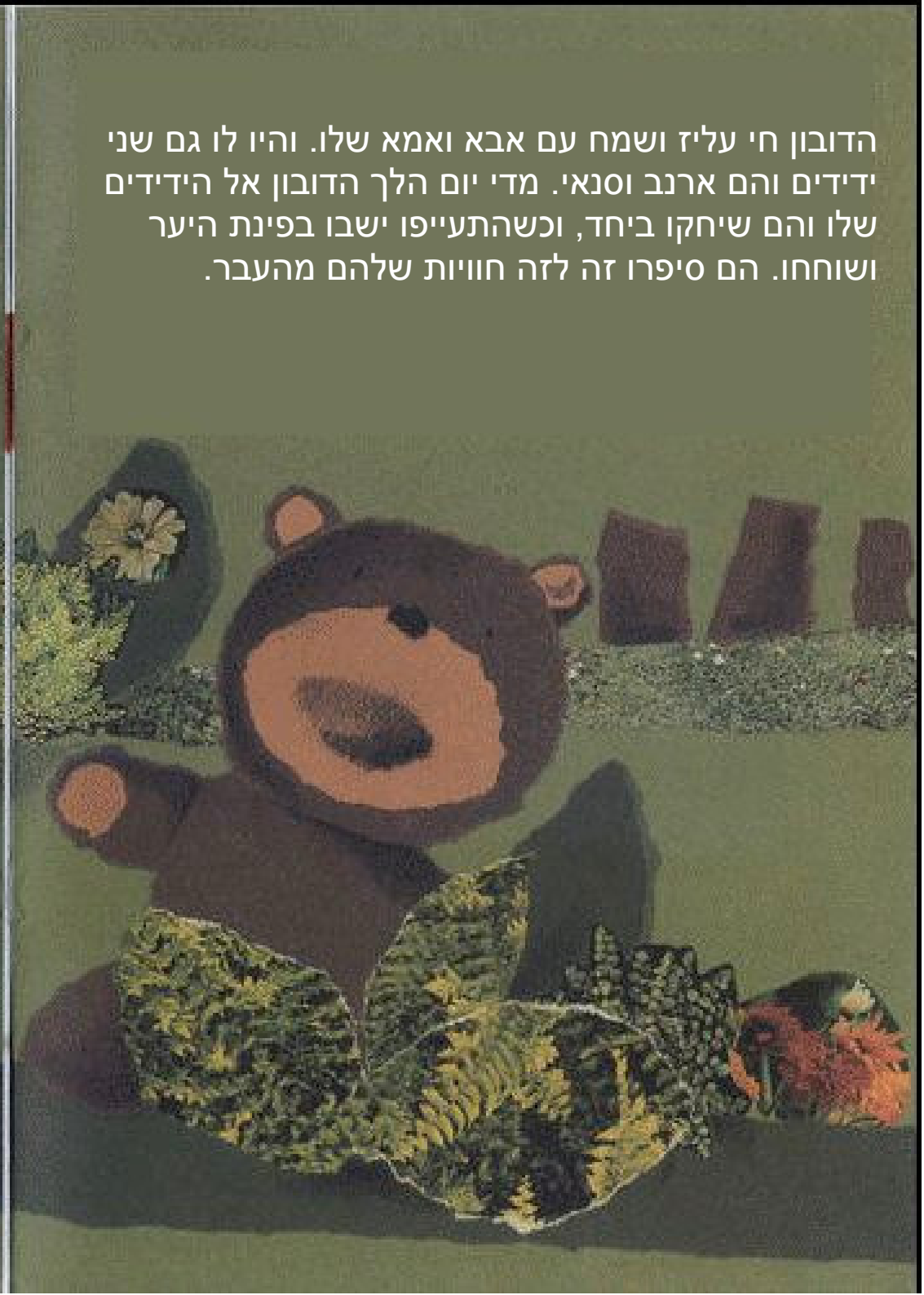
ציורים נאסים אזאדי

הייתה פעם מאורה יפה לרגלי תל קטן ביער. שלושה דובים
גרו בה, אבא דוב, אמא דובה ודובון קטן.

הדובון חי עליז ושמח עם אבא ואמא שלו. והיו לו גם שני ידידים והם ארנב וסנאי. מדי יום הלך הדובון אל הידידים שלו והם שיחקו ביחד, וכשהתעייפו ישבו בפינת היער ושוחחו. הם סיפרו זה לזה חוויות שלהם מהעבר.

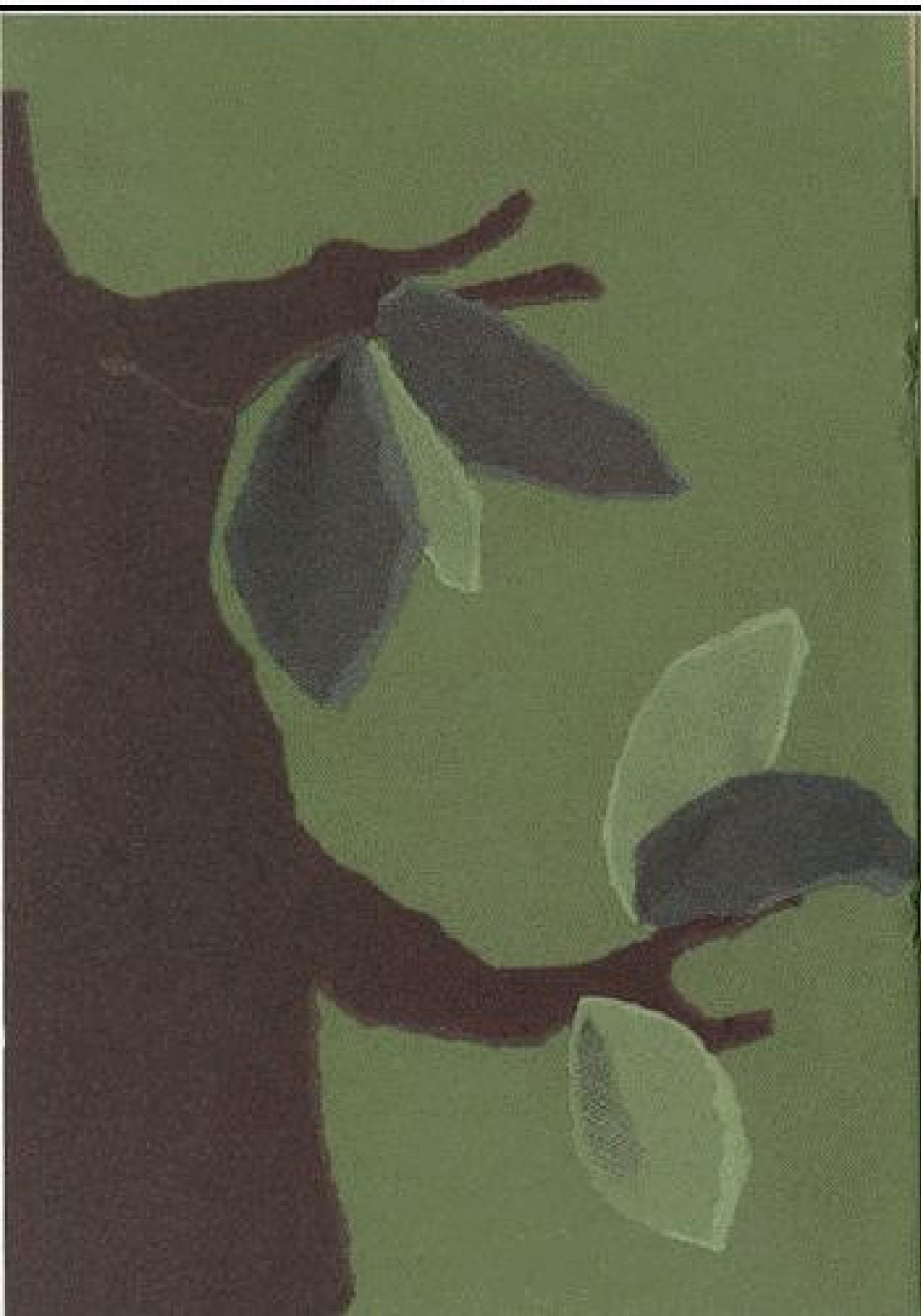

לסנאי ולארנב היו זיכרונות יפים מהחורף והם סיפרו לדובון
הקטן את חוויות החורף שלהם. הם סיפרו שחורף הוא יפה
מאוד. הם סיפרו לו שמאוד נעים לשחק על מדרון התל
המכוסה בשלג, כאשר כל העולם הופך לבן.

הדובון הקשיב להם בעניין רב. הוא רצה מאוד
לראות חורף ואת העולם הלבן, אך לא יכול
היה, כי הוא היה דוב. כמו כל יתר הדובים עם
בואו של החורף הוא הלך לישון את שנת
החורף שלו, וכאשר התעורר אחרי השינה
הארוכה, היה כבר אביב והיער היה מלא דשא
ופרחים. הדובון הקטן רצה לראות את החורף
והגבעות הלבנות.

עברו ימים והדובון הקטן חלם על החורף. היו אלה הימים
האחרונים של סתיו ואז הדובון הגיע להחלטה. הוא
החליט לא לישון בחורף הזה. הוא החליט להישאר ער
ולראות את העולם בחורף.
הוא הלך אל אמא ואבא שלו ואמר "אתם יכולים להתכונן
לשינת החורף שלכם. אבל אל תחכו לי."

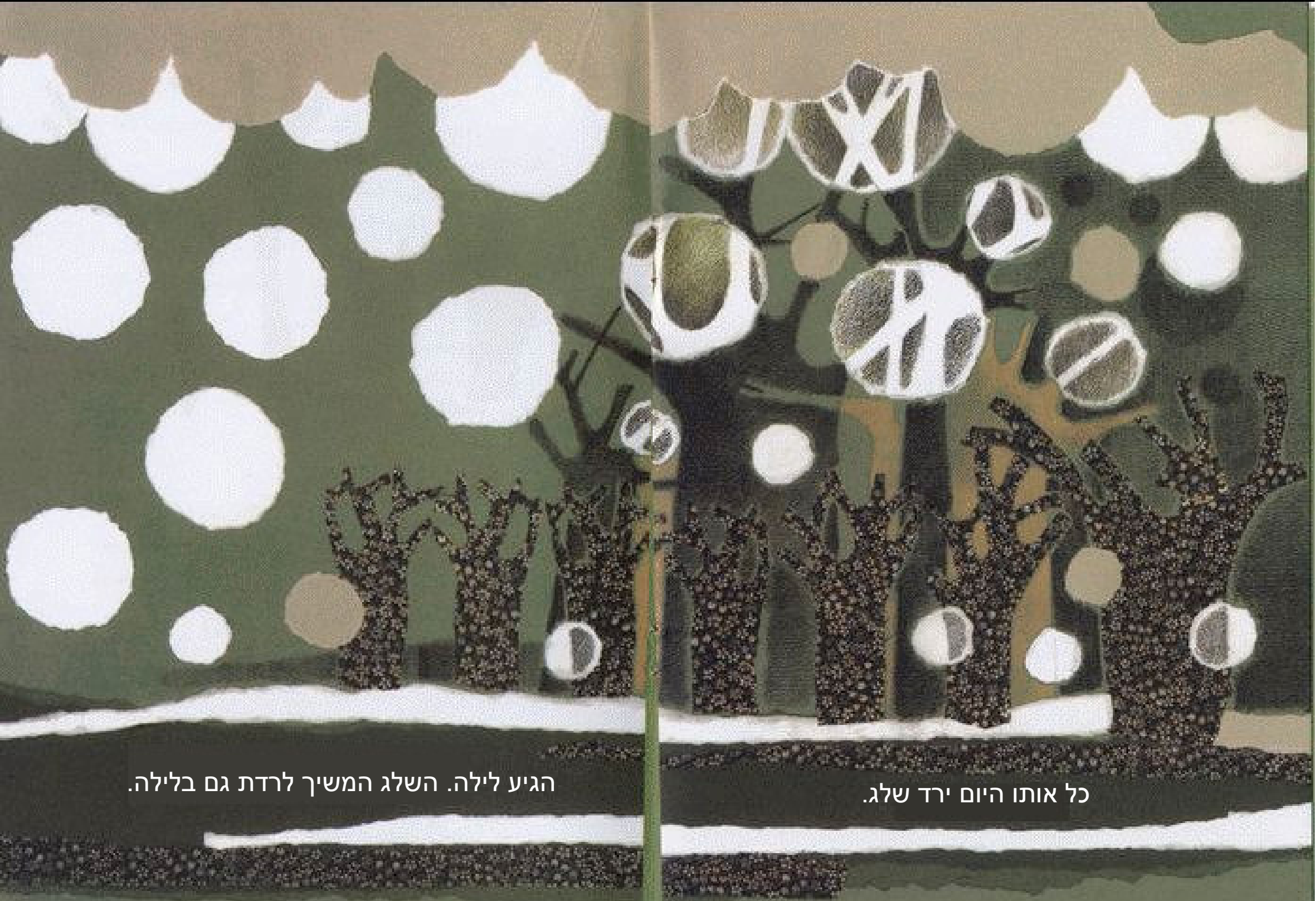
בהדרגה האוויר נעשה קר. חורף בא ליער. העצים רעדו ברוח קרה. חיות רבות הסתתרו לשינת החורף שלהן. בסביבת התל רק הארנב, הסנאי והדובון הקטן נשארו עוד ערים.

בוקר אחד, כשהדובון התעורר הוא ראה משהו דומה לגרגירים לבנים קטנים נופלים מהשמיים. הגרגירים נפלו על פיו ועל אפו. הדובון הקטן לא ידע מה הם, הגרגירים הלבנים האלה. הוא קם והריח אותם. הוא ניסה לאכול אותם. אבל לא היה להם לא טעם ולא ריח.

אמא ואבא הביטו עליו בהפתעה, אבל הדובון המשיך "השנה אני רוצה להישאר ער וליהנות מעולם החורף הלבן."
אמא דובה אמרה מופתעת "למה אתה מתכוון? איזה שטויות הם אלה?"
והדובון ענה "הארנב והסנאי לא ישנים בחורף. הם נשארים ערים ורואים את העולם הלבן. אני רוצה להישאר ער יחד אתם."
ואבא דוב אמר "אבל בני, הרי כל הדובים ישנים בחורף. תמיד היה כך וכך גם צריך להיות. שינת החורף מחזקת את הדובים."

ואמא דובה אמרה "כן אבא שלך צודק. אנו, הדובים לא יכולים לסבול את קור החורף."
אבל הדובון הקטן לא רצה לשמוע. כל הזמן הוא חשב רק על העולם הלבן ועל משחק במדרונות המושלגים.

הגיע לילה. השלג המשיך לרדת גם בלילה.

כל אותו היום ירד שלג.

גם את מאורת הדובים לא יכול היה לראות, כי זה הייתה טמונה תחת השלג.
הדובון הקטן קם והתחיל ללכת. היה קר מאוד.
הקור הכאיב לכפות רגליו. הוא היה רעב, מנומנם והיה לו קר.
הוא החליט לחפש ביער קצת אוכל, אבל לא מצא כל סימן לדבר מה אכיל. הדובון הקטן הלך לנחל כדי לשתות מים אבל...
את הנחל כיסתה שכבת קרח.
הוא הוציא לשון וליקק את הקרח, אבל לשונו כמעט קפאה.

למחרת, כשהדובון הקטן פתח את עיניו הוא ראה שהכל סביב נעשה לבן. ענפי העצים, גבעות, אבנים, הרים ומישורים היו לבנים.

הדובון המופתע אמר "איפה היער היפה?" והוסיף "אני מחפש אוכל ומים. ובאמת האם זה העולם היפה שעליו סיפרתם לי?"
הארנב צחק ואמר "הנה ראה! השלג הלבן כיסה את הכל. העולם שלנו נעשה לבן! הוא נעשה נהדר!"
אבל הדובון הקטן אמר "קר לי. אינני אוהב את העולם הלבן. אני מתגעגע לאמא ואבא. אני רעב וצמא. אני עייף ומנומנם. גם אבדתי את הבית שלי החם והנוח. מה אעשה עכשיו?"
והדובון הקטן התחיל לבכות.

מיואש שאל את עצמו הדובון "אז איפה העולם הלבן הנהדר שעליו סיפרו לי הארנב והסנאי? אני מוכרח ללכת ולמצוא אותו."

הוא עזב את הנחל והמשיך ביער. ופתאום ראה את שני חבריו, הסנאי והארנב. הם שיחקו בשלג. כשראו את הדובון הם רצו אליו וקראו "נכון שהיער הלבן הוא יפה?"

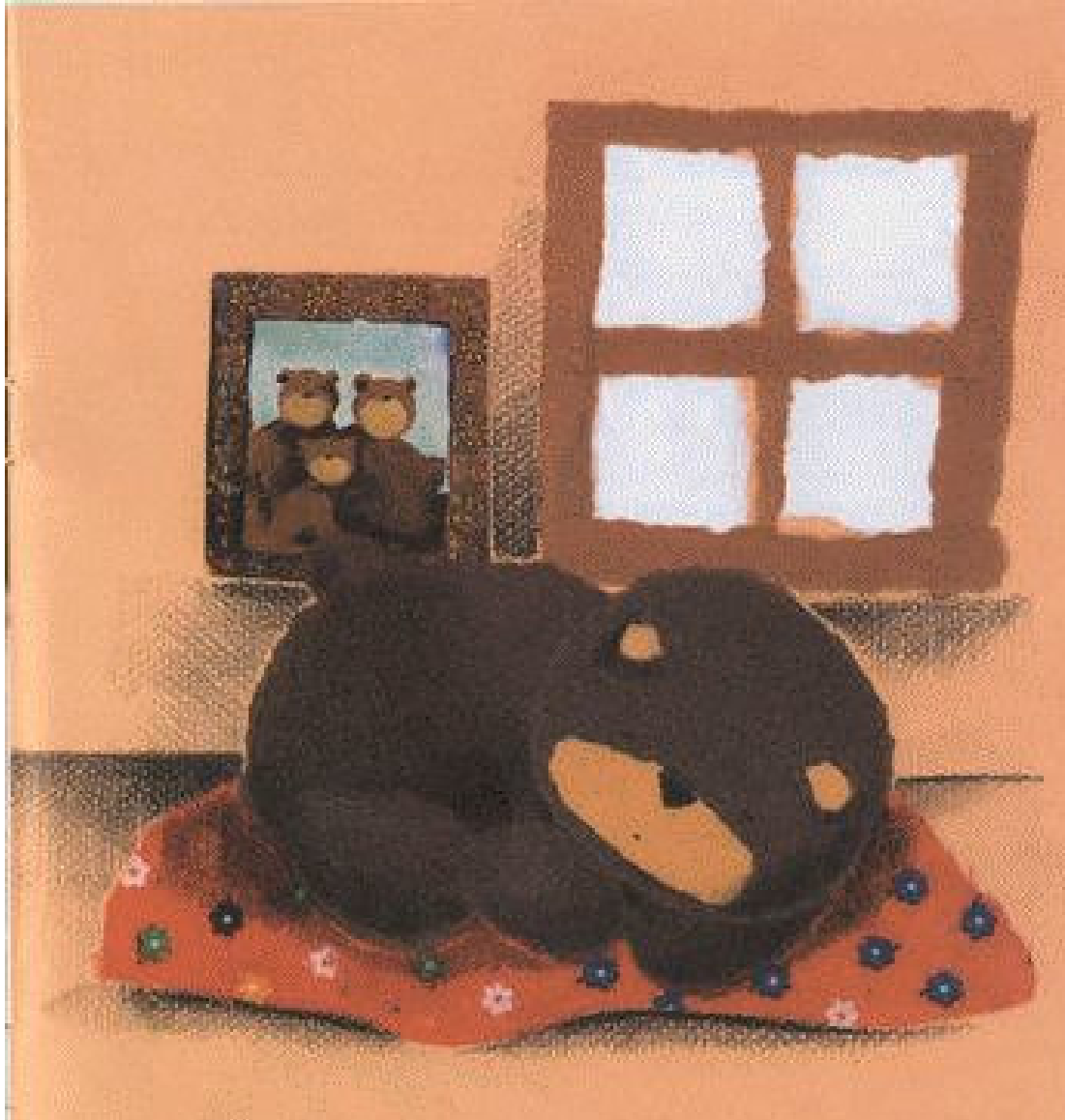

הדובון הקטן קרא בשמחה והודה לחבריו הסנאי והארנב. אמר "אתם חברים טובים. לו לא עזרתם לי הייתי מת מקור." הסנאי והארנב אמרו "נתראה שוב באביב."

אמר לו הארנב "אל תדאג. נעזור לך למצוא את הבית שלך." עיני הדובון התמלאו בדמעות. הוא לא האמין ואמר "איך תוכלו למצוא את הבית שלי?" אבל הסנאי הצביע לרגלי התל ואמר "הבית שלך הוא כאן. הוא רק מכוסה בשלג. נלך לשם ביחד." ושלושתם הלכו אל התל. הארנב והסנאי התחילו בחיפושים. הם הריחרחו בשלג עד שגילו את מאורת הדובים, ואז חפרו בכפות רגליהם עד שניתן היה לראות אתה.

כשהדובון נכנס לתוך הבית שלו אמר בקול "את הבית
שלנו, החם והקטן, אני אוהב יותר מאשר את העולם הלבן
החורפי."
וכעבור כמה רגעים הדובון הקטן ישן כבר את שינת
החורף, יחד עם אמא ואבא שלו.